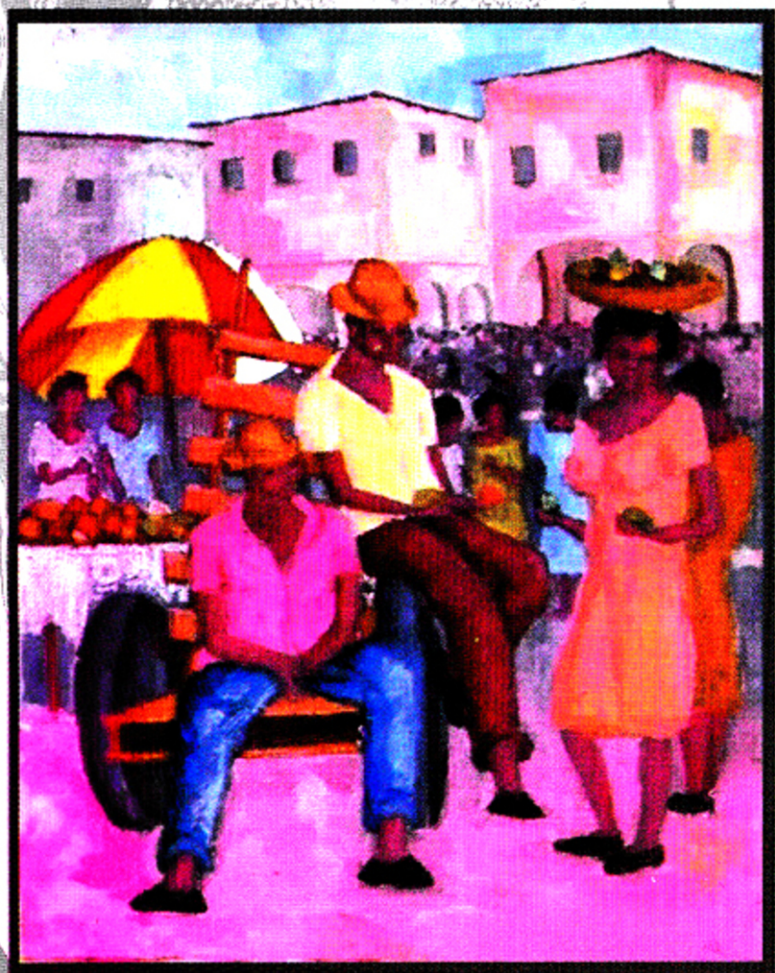

၀၂၆

လမ်းပေါ်မှာ

အခန်း (၁)

ကြမ်းပြင်ကိုအနားကပ်ကာ လဲလျောင်းနေသော ခါတော်မှီနားစည်
ထဲသို့ လူသုံးလေးငါးဦးခန့် ရှိမည့် ခြေသံများ တိုးဝင်လာသည်။ ။

မျက်လုံးတို့ ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကာ ခေါင်းထောင်ပြီးအသာနားစွင့်လိုက်သ
ည်။ ။

ဖေဖေများ လား။ ထုံးစံအတိုင်း ညအချိန်မတော်မူးပြီးပြန်လာ၍ အ
ပေါင်းအသင်းများက အိမ်အရောက်ပြန်လိုက်ပို့ခြင်းလား။

ဒါမှ မဟုတ် ဖဲဝိုင်းများကနေထ လာပြီး အိမ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြဖို့
သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်လာတာများ လား။ လားပေါင်းများ စွာက အ
တွေးတွေကို ဇာချဲ့ခိုင်းနေစဉ် တံခါးခေါက်သံ သုံးလေးဆင့်၍ ထွက်ပေါ်
လာသည်။ ။

ဖေဖေများ လားဟု အတွေးတွေရောက်နေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံ
တစ်ရာတစ်ဆို့နေသလို ရှိပြီး ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် ပင်လျှင် ဘာလဲဟု
မဝေခွဲတတ်ခဲ့။

ဘဝမှာ ဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့် သုခမရှိသလောက်ခံစားနေရသော သူသည်
ခါတော်မှီဖြစ်သည်။ ။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဘယ်သူလဲ”

ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖယ်ခွာပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ငေါက် ခနဲထကာ အသံလှမ်းပြု လိုက်သည်။ ။ တံခါးခေါက်သံမှ လွဲ၍ ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။

သေချာပြီ ဒါဟာ အဖေပဲဖြစ်သည်။ ။ တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာလို က်သည်။ ။

ခါတော်မှီတို့ အိမ်လာသော အဖေအပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေမှန်သမျှ ခါတော်မှီက အထဲမှ ဘယ်သူလဲဟု မေးတိုင်း ဦးဘယ်သူပါ၊ ဒေါ်ဘယ်သူ ပါဟု အသံပြုဖြေကြားတတ်သည်။ ။

အဖေကတော့ လုံးဝမဖြေ။ တံခါးကိုပဲ တွင် တွင် ခေါက်တတ်သည်။ ။

သုံးလေးရက် ခရီးထွက်ရမည်ဟု ပြောပြီး အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ထွက် သွားသောအဖေ ဘာကြောင့်များ ပြန်လာပါလိမ့်။ မသွားဖြစ်ဘူးထင်သ ည်။ ။

တံခါးပျက်ကို ဖွင့်ပြီးအိမ်ပြင်ကို ကဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟင်”

ဖေဖေမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာစိမ်းသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် လူလတ် ပိုင်းအရွယ် မိုက်တိ မိုက်ကန်းလူလေးယောက်ခန့် အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်နေ၏။

“ကလေးမ ညည်းအဖေရော”

“မ မရှိဘူး”

“မလိမ်နဲ့ ၊ သူ့ကို ဒီည မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်ဆိုပြီး ညအချိန်မ တော် လာစောင့်ဖမ်းတာ”

အထက်စီးနင်းဆန်သောလေသံဖြင့်

ခပ်တင်းတင်းပြောလာသောလူကြီးသည် ရဲတော့မဟုတ် နိုင်။ လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ရှိသည် ။

ခါတော်မှီ မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်ပြီး

“ဦး ဦးလေးတို့ က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဖေဖေကိုဘာကြောင့် ရှာနေတာလဲ။ ခါတော် ဦးလေးတို့ ကို မသိဘူး”

ငါတို့ ကိုနှင့်သိဖို့ မလိုပါဘူး။ ငါတို့ သိဖို့ လိုတာ နင့်အဖေ ဘယ်မှာ ရှိလဲဆိုတာပဲ”

“ဖေ ဖေဖေ တကယ်မရှိတာ”

“နင်မလိမ်နဲ့ နော်။ နင်ကြံရာပါဖြစ်သွားမယ်၊ နင့်အဖေ ငါတို့ ဆီက ယူထားတဲ့ အကြွေးတွေက သိန်းရှစ်ရာကျော်ရှိသွားပြီ။ ဒီငွေတွေကို အချိန်မီပြန်မဆပ်နိုင်လို့ ရှောင်နေတာ”

“ရှင် သိန်း သိန်းရှစ်ရာကျော် ဟုတ်လား”

အံ့ဩလွန်း၍ ခြေအစုံပင်အနောက်သို့ယိုင်နဲ့ သွားကာ အသံတွေပင် ထိခိုက်သွား၏။ သိန်းရှစ်ရာကျော်အထိအကြွေးတင်ရအောင် အဖေအဲဒီငွေတွေကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ ခါတော့်ကိုလည်း ကိုယ့်သမီးလေးဆိုပြီး ရှာဖွေကျွေးတာလည်း လုံလုံလောက်လောက်မရှိ ။ ခါတော် ဖာသာရှာဖွေရုန်းကန်ရတာဖြစ်သည် ။

“ဟေ့ကောင်တွေ အိမ်ထဲဝင်ရှာကြစမ်း။ လူမတွေ့ရင် တွေ့သမျှပစ္စည်းအကုန်သိမ်း။ အပ်တိုတစ်ချောင်းမကျန်စေနဲ့ ၊ ပြီးရင် အိမ်ကို ချိတ်ပစ်မယ်”

အဆုံးသတ်စကားကြောင့် ခါတော်မှီ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားကာ ဆောက်တည်ရာမရ တုန်လှုပ် သွားသည် ။

“ဒါဆို ဒီကောင်မလေးကိုရော”

နုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့နှင့်လူက ပြည်တီတီအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာမေး
၏။

“မင်းတို့ ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်”

ဘောင်လွတ်ပြောနေသော ထိုလူကြီးကိုကြည့်ပြီး ခါတော်မှီ တစ္ဆေ
သရဲတွေကို ဘာကြောင့် ဝင်မွေခံရပါသနည်း။ ကြောက်စိတ်တွေ အားင
ယ်စိတ်တွေက လူကို ကူရာမဲ့နေစေ၏။

“ဦး ဦးလေးကြီးရယ် ခါတော့အဖေ အိမ်မှာ တကယ်မရှိပါဘူး၊ အိမ်
မှာ လည်း တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ဦးလေးတို့ ဆီမှာ အဖေအ
ကြွေးသိန်းရှစ်ရာကျော်တင်နေတာဆိုတာ လည်း ခါတော် တကယ်မသိ
ရပါဘူး၊ နောက် နောက်ပြီး အဖေက ခါတော်နဲ့ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရလိုရငြား တောင်းပန်တိုးလျှိုးကြည့်သည် ။

“ဒီမှာ ကလေးမ ဒီအချိန်မှာ နင့်အဖေဘက်က ကာကွယ်ပြောနေလ
ည်း အပိုပဲ၊ ငါတို့ က ဒီကောင့်ကို သုံးရက်အချိန်ပေးပြီး သုံးရက်ပြည့်လို့
မှ ဒီသိန်းရှစ်ရာကျော်ကိုမဆပ်ရင် အိမ်ကပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး အိမ်ကိုပါ
ချိတ်ပိတ်မယ်လို့ နို့တစ်ပေးခဲ့ပြီးသား၊ ခု သုံးရက်ပြည့်လို့ မိနစ်တောင်စွ
န်းသွားပြီ၊ ငါတို့ ဘက်က ဘာမှ မလိုက်လျောပေးစရာ အကန့်မရှိတော့
ဘူး”

“ဆရာကြီးအိမ်ဂရန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေတစ်ရွက်မှ
ရှာမတွေ့ဘူး၊ ပိုက်ဆံ ခုနှစ်သောင်းကျော်တော့တွေ့တယ်”

“အေး တွေ့တာသိမ်းခဲ့၊ တီဗွီတွေ အောက်စက်တွေအိုကွာ တန်ဖိုးရှိ
တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ခဲ့စေနဲ့ ၊ အကုန်လုံးကားပေါ်ကို

တင်ခဲ့ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

အိမ်တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်အောင်မွှေနှောက်ရှာဖွေသွားကြပြီး အိမ်ထဲမှ တီဗွီအပေါ်စက် အောက်စက်နှင့် ရေခဲသေတ္တာ ပန်ကာ၊ မီးပူပါမကျန် အကုန်တင်သွားကြသည်။ ။

“ဦးလေးတို့ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ၊ တောင်းပန်ပါတယ် အကြွေးတွေကိုအကုန်ဆပ်ပါမယ်၊ ခါတော့်ကို အချိန်ပေးကြပါ”

ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ရင်ထဲမှာ လျှံထွက်ကာပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်တို့ အလုံးလိုက်ဆင်း လာပြီး သွေးရှူးသွေးတန်းတောင်းပန်တိုးလျှိုးပေမယ့် အချည်းအနီးပင်။

ကိုယ်ချင်းစာတရားကင်းမဲ့သော လူတစ်စုတစ်အိမ်လုံးပြောင်သလင်းခါအောင်ယူဆောင်သွား ကြသည်။ ။

“ကဲ ကလေးမ မင်းအပြင်ထွက်”

“ရှင်”

ထိုလူကြီးကို နားမလည်စွာပြုကြည့်ရင်းရှင်လိုက်သည်။ ။

“ကျွတ် ဗမာစကားနားမလည်ဘူးလား၊ မင်းအိမ်အပြင်ထွက်ပေး ငါတို့ အိမ်တံခါးသော့ခတ် မလို့ ”

“ဟင့်အင်း မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ခါတော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိခိုးပြီးတောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးတို့ ရယ်၊ ခါတော်တို့ မှာ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝပါ၊ ဒီအိမ်ကိုချိတ်ပိတ်လိုက်ရင် ခါတော် ဘယ်မှာ နေရမလဲ ခါတော့်ကို သနားပါ”

ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချက်ကာ မျက်ရည်လည်ရွဲရှိခိုးတောင်း ပန်နေသော ခါတော်မှီ၏ ဒုက္ခတွေကိုလူတစ်သိုက်တစ်စက်ကလေးမှ ကရုဏာသက်ပုံမပေါ်။ တဟားဟားဖြင့် အားရပါးရ ရယ်ကုန်ကြပြီး

“ကဲ ကြားပြီလားဈေးနီ ငါတို့ အိမ်ကို ချိတ်ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတော့ သူ အားကိုးရာမဲ့သွားပြီ၊ ဒီတော့ မင်းကိုငါဘောက်ဆူးချမယ်၊ မင်း ဒီကောင် မလေးကို လိုရာသုံးပေတော့ ဟား ဟား ဟား ကျော်စိန့်ဘဝမှာ အဲဒီလိုရက်ရက်ရောရော အချိန်တွေရှိပါတယ်ကွ”

ဈေးနီဆိုသော အရပ်ရှည်ရှည်ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက်လူတစ်ယောက် ပြည်တီတီမျက်နှာဖြင့် ခါတော်မှီနားကပ် လာပြီး ခါးကိုငုံ့ကိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကပ်လိုက်ပြီး

“ကဲ ကြားတယ်နော် ဒီညကစပြီး ငါ့ရဲ့ မိန်းမလုပ်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဟား ဟား ဟား ချောလိုက်တာ မွတ်မှုန်နေတာပဲကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ဆု ဒီတစ်ကြိမ်ပဲရဖူးသေး တယ်။ ဟား ဟား မင်းကိုငါကောင်းကောင်း ထားမှာ ပါ”

လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ခါတော်မှီကို အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်၏။ အသားတွေတဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ကြောက်နေသော ခါတော်မှီရုန်းကန်တွန်းထိုးပြီး

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး”

ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်ရာသို့ ဒရွတ်ဆွဲမတတ်ပါသွားသော ခါတော်မှီ၏ ကမ္ဘာပျက်မခန်းကို လောကကြီး ဒီအတိုင်းကြည့်ရက်သေးလာ။

“ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”

“ဖြန်း”

“အား”

“မအော်နဲ့ နော်၊ မင်းဆက်အော်ရင် မင်းကိုယ်ကအဝတ်တွေကို အကုန်ဆွဲချွတ်ပြီး ဒီလမ်းမပေါ်မှာ ပဲ ငါမိန်းမအဖြစ်အပိုင်သိမ်းလိုက်မှာ ”

“ဟင်”

တကယ်လုပ်မည့်ဟန်ဖြင့် ခါတော်မှီ ညဝတ်အင်္ကျီစုံကိုဆွဲဆောင်လိုက်သော ဂျော်နီကို ကြောက်အားလန့်အားမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ညအလင်းမှ ဝန်မှ ဝန်အောက်တွင် ထိုလူမျက်နှာမှာ ရမ္မက်ခိုးတွေဝေနေ၏။ ဒီတော့ ခါတော်မှီ ဘာလုပ်ရမလဲ ခွေးတောင်မှ ချောင်ပိတ်ရိုက်လျှင်ပြန်ကိုက်တတ်သေးတာပဲ။ ခါတော်မှီကရော ငြိမ်နေရမှာ လား။ ဟင့်အင်း ငြိမ်နေလျှင် ခါတော့ဘဝ လုံးဝကြေမွပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။ ထိုလူကို ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို မျက်ရည်တွေကြားမှာ ဝေ့ရှာလိုက်သည်။ ။

တရွတ်ဆွဲခံလာရသော ခြံအဝင်အဝလမ်းပေါ်အရောက် အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုကို နင်းမိလိုက် သည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ အုတ်ခဲကျိုးလေးတစ်လုံးဟာ ခါတော်မှီ၏ မဟာကယ်တင်ရှင်ကြီးသဖွယ် အားကိုးရာတစ်ပါးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် မို့ မြန်ဆန်သော လှုပ်ရှားမှုကြီးက ထွက်ပေါက်ကို ရှာတွေ့ဖို့ တွန်းအားပေးနေသလို

“ခွပ် ခွပ်”

“အား”

ဂျော်နီခေါင်းနှင့်မျက်နှာကို အားကုန်သုံး၍ ထုချလိုက်သည်။ ။ မြန်ဆန်သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အားလုံးမှ င်တက်ကုန်ကြသည်။ ။

ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ထိုလူတွေဘာမှ

ပြန်ပြီးမတုံ့ပြန်ခင်မှာ ပင် ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်မျက်နှာမှာ သွေးတွေ သေပြီလားမသိဘူး။ လိုက် လိုက် ကောင်မကို မလွတ်စေနဲ့ ”

“မိရင်တော့ တစ်စစီဖြစ်အောင် ဆွဲစားပစ်မယ်”

အမှောင်ကိုအံတုကာ ပြေးရင်း အသံတချို့အနောက်မှ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အချိန်ကာလတစ်ခုထဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ခြေကုန်သုတ်ပြေးနေရသည် မို့ ရင်အစုံသည် လှိုက်ဖို မောကာ အသိစိတ်တွေလွတ်ထွက်မတတ်။

ထိုညဟာ ခါတော်မှီအတွက်တော့ ကမ္ဘာပြိုတဲ့ ညတစ်ညဖြစ်သည်။ ။

လပြည့်ဝန်းသည် အနားသတ်မပါသော မျဉ်းကြောင်းအစွန်းတွင် ထိုင်လျက် ခါတော်မှီ၏ ကမ္ဘာပျက်ခန်းကို ကြည့်တာ စုတ်တသတ်သတ်။

အခန်း (၂)

ဒေးဗစ် ကာရိုလ်ခရစ်ဆိုသော လူငယ်လေးသည် လိုအပ်ချက်မရှိ ပြီးပြည့်စုံခြင်းတွေကို ညည်းညူစွာပိုင်ဆိုင်ရင်း အခြွေအရံတွေနှင့်ထည်ထည်ဝါဝါ နေရသောဘဝကို စက္ကူတစ်ရွက်လို ဆွဲဆုတ်ခြေမပစ်ချင်သည်။ ။

သူတကယ်ရပိုင်ဆိုင်ချင်သည့် ငှက်တစ်ကောင်လိုအနှောင်အဖွဲ့မရှိ ထိန်းချုပ်ခံရခြင်းမရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာကို ပျံသန်းချင်တာဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာပြည်နယ်နိမိတ်ထဲ ခြေချမိသည် နှင့်ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးနှင့် တင့်တယ်သောသစ်ပင် စိမ်းစိမ်းတွေ မြန်မာဆန်သော တိုက်တာအဆောက်အဦးတွေကို တမက်တမောငေးမောလာကာ နွေနေပူခပ်နွေးနွေးကို အရသာရှိရှိခံစားလိုက်သည်။ ။

“ကာရိုလ် မင်းဒယ်ဒီဖုန်းဆက်တယ် မြန်မာပြည်မှာ အကြာကြီးမနေရဘူးတဲ့ ။ The summer way ကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ကိစ္စကို ကာရိုလ်ပြန်လာမှ စီစဉ်မယ်လို့ ပြောတယ်”

ဇိမ်ခံကားပြတင်းမှ မြန်မာ၏ လွမ်းမော်ဖွယ်ရှုခင်းတွေကို အရသာရှိရှိငေးမောနေတုန်း ဦးမင်းမြတ်ဘို၏ သတိပေးစကားကြောင့် စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်ခုံးတန်းနှစ်ခုကို အလိုမကျဟန် စုကျုံ့လိုက် ပြီး

“အန်ကယ်ရယ် ပလိစ် ကျွန်တော့်ကို မြန်မာလိုပဲပြောပါ။ ဒါဟာ မြန်

မာပြည်မို့ မြန်မာစကားနဲ့ မြန်မာကောင်လေးအဖြစ်
သရုပ်ဖော်ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မြန်စစ်စစ်ပါ”

“ဆောရီး ကာရိုလ်ကမြန်မာစကားနဲ့ အရမ်းအကျွမ်းမဝင်တော့ဘူး
ထင်လို့ အန်ကယ်က ပြင်သစ်လိုပြောတာပါ ကာရိုလ်၊ အိုကေ ဒါဆို မြန်
မာလိုပဲပြောပါတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျေးဇူးတင်စကားကို အားရပါးရပြောပြီး ပြင်ပရှုခင်းကို တမေ့တ
မောပြန်၍ ငေးမော နေလိုက်သည်။ ။

မောင်းလာသည့်တစ်လျှောက် လမ်းဘေးဝဲယာမှ လူတွေကားတွေလ
မ်းဘေးဈေးသည် တွေ ဈေးဆိုင်တန်းတွေ ကူလီသမားတွေဆိုက်ကား
တွေ ခရီးသည် တင်ကားတွေအားလုံးအားလုံးဟာ
ကာရိုလ်ငယ်ငယ်ကမြင်တွေ့ခဲ့ရစဉ်အတိုင်း သိပ်တော့မပြောင်းလဲသေး။

ရင်ထဲမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေကို သတိရလာ၍ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ ။
ပြင်သစ်မှာ ဘဝသစ်တစ်ဖန်ရှင်သန်ပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေကိုတော့
တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့။

ခုမြန်မာပြည်ကို ပြန်လာရခြင်းသည် လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေအငွေ့
အသက်တွေ ဝိညာဉ်တွေ ရှင်သန်သည့်နေရာသို့ အလွမ်းပြေလာကြည့်ခြ
င်းဖြစ်သည်။ ။

မျက်ရည်တို့ ဝေ့လာပြန်သည်။ ။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ သား မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာနေပြီ
သားကိုလာကြိုကြမယ်မဟုတ်လား။ သားလေ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီကို နေ့စဉ်နဲ့
အမျှသတိရနေဆဲပါ။ ရှိခိုးဦးချနေဆဲပါ။ သားကိုခွဲထွက်သွားကြတဲ့ ဖေ

ဖေနဲ့ မေမေကို လွမ်းလို့ မိဘတွေခေါင်းချခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်ကို အလွမ်းပြေပြန်လာခဲ့တာပါ။ မာမီတို့ ဝိညာဉ်တွေရှိနေသေးမယ်ဆိုရင် သားကိုကျေးဇူးပြုပြီး ကြိုပေးကြပါ”

ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာပြောရင်း ဖြူဖွေးနုဖတ်နေသော မျက်နှာပြင်သည် အငိုမျက်နှာလို နီရဲတွတ်ကာ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တို့ ဝေ့လာသည်။ ။ ငိုချင်လာသည် မို့ စိမ့်ထွက်လာသော မျက်ရည်စကို တို့ သုတ်လိုက်သည်။ ။

အရိပ်လိုစောင့်ကြည့်နေသော အန်ကယ်မှာ သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ချပြီး

“ကာရိုလ် မင်းမိဘအရင်းကို သတိရနေပြန်ပြီလား။ ဒါကြောင့် မင်းဒယ်ဒီက မင်းကိုမြန်မာပြည်ပြန် လာပြီး ခံစားမှုအသစ်တွေမတိုးစေချင်တာ”

“ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ခံစားမှုမို့ ကျေးဇူးပြုပြီးငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးပါအန်ကယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖေဖေ မေမေတို့ နဲ့ စကားတွေပြောနေတာ အနှောင့်အယှက်မပေးစေချင်ဘူး”

အဖျားခတ်လေသံနှင့်ဟန့်တားလိုက်သည် မို့ အန်ကယ်ဦးမင်းမြတ်ကို ဘာမှ ဆက်မပြော တော့ဘဲ သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ချကာ ငြိမ်သွားသည်။ ။

ကားသည် လှည်းတန်းလမ်းမကြီးပေါ်သို့ တငြိမ့်ငြိမ့်ဖြတ်မောင်းနေ၏။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေကြားထဲသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည့်အခိုက် ကိုယ်ကိုဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်ပြီး

“ဟင် မေ မေမေ”

မြင်ကွင်းထဲသို့မေမေနှင့်တူသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လား၊
ဒါမှ မဟုတ် မေမေဝိညာဉ်လား၊ ကာရိုလ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြသွား
သည်။ ။

အာရုံတွေဝေဝါးပြီး အမှားအမှန်ကို မခွဲခြားနိုင်တော့၍ အပြင်ကို အ
ငမ်းမရကြည့်ကာ

“ရပ် ကားရပ်ပါ”

ကားမောင်းနေသည့် ညီခန့်မှာ လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ကားကိုငြိမ့်ခ
နဲရပ်ပေးလိုက်ပြီး

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ဘာကိုတွေ့သွားလို့ လဲ”

ညီခန့်ဆိုတာ ကာရိုလ်၏ ညီနှစ်ကိုယ်ဝမ်းကွဲလောက်တော်စပ်သူဖြစ်
သည်။ ကာရိုလ်ကို အမြဲတမ်း အားကျအတုယူနေသူဆိုက မမှား။

“မေမေ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်၊ မေမေ ငါ့ကိုပြုံးပြသွားတယ်၊ ငါ ငါ မြန်
မာပြည်ပြန်ရောက်တာ မေမေသိတယ်၊ ငါ့ကိုလာကြိုတာဖြစ်မယ်”

လမ်းဘေးဈေးသည် တွေ လမ်းသွားလမ်းလာတွေရှုပ်ထွေးနေသော
လူအုပ်ကြီးထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးကာအားရဝမ်းသာ ပြောနေသောကာရို
လ်ကိုကြည့်ပြီး အန်ကယ် စိတ်မသက်သာစွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကာရိုလ် စိတ်စွဲနေလို့ ဖြစ်မှာ ပါ၊ လောကကြီးထဲမှာ လုံးဝမရှိတော့
တဲ့ ကာရိုလ်ရဲ့ အမေ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာ လဲ”

အန်ကယ်ဦးမင်းမြတ်ဘိုပြောတာကို ကာရိုလ်ဂရုမစိုက်။ ကားတံခါး
ဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး လူအုပ်ကြီးထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လျှောက်

သွားလိုက်သည်။ ။

ကားအကောင်းစားပြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော အချောစားအသန့်စား ကာရိုလ်ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သိုက်ဆို့လျှင် ကာရိုလ်ကိုကြည့်ပြီး ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ကြ။

“ဝါး မိုက်လိုက်တာဟယ်၊ နိုင်ငံခြားသားများ လား။”

“ကားအကောင်းစားကြီးပေါ်က ဆင်းလာတာဆိုတော့ စတားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မြန်မာမဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ဆိုတော့လေ”

“မြန်မာပြည်ကို လာလည်တာလားမှ မသိတာ ဖက်နမ်းချင်လိုက်တာဟယ်”

“ဟွန့် နင့်အရပ်က သူ့ခါးလောက်ပဲရှိတာကို ဘယ်လိုဖက်နမ်းမလဲ”

“မှီတဲ့ နေရာကိုပဲ နမ်းမှာ ပေါ့လို့ ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟယ် မိန်းမ အရှက်မရှိ ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြားတော့ရော ဗမာစကားတောင် နားလည်ပါ့မလား၊ ကြည့်ပါဦး မျက်လုံးက မိုးပြာရောင်သန်းနေတယ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်လေးနဲ့ လိုက်ဖက်အောင် အသားကလည်း ကြည်လင် နေတာပဲ”

မြန်မာမလေးများ ၏ သည်းသည်းလှုပ် အကဲပိုနေကြတာတစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြ သော စကားသံတွေကိုကြားပေမယ့် ကာရိုလ် ဂရုမစိုက်အား။ အပြုံးဖြင့်သာ ခေါင်းဆတ်ပြပြီး

မိခင်ကိုသာ အငမ်းမရရှာဖွေနေ၏။

“ကာရိုလ် ကာရိုလ်”

အနောက်မှ အန်ကယ်မင်းမြတ်ကိုခေါ်သံကြားပေမယ့် ကာရိုလ် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်လည်း မြန်မာပြည်ရောက်တဲ့ အခိုက် ဘေးနားကခြေအရံတွေ စည်းကမ်းဘောင်တွေနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါနေမည့်အစား တစ်ယောက်ထဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့်ခြေဦးတည့်ရာကို လျှောက်သွား ချင်သည် ။

ပြီးပြည့်စုံသော လိုတရဘဝထက်လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေရတဲ့ ဘဝကို မက်မော ဖက်တွယ်ချင်သည် ။

ဒီတော့ မြန်မာပြည်ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဒယ်ဒီညွန့်ကြားချက်အတိုင်း ဘေးနားကနေ ထိန်းကျောင်းပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးမည့်အန်ကယ်မင်းမြတ်ဘိုအနားမှ ရှောင်ထွက်ချင်သည် ။

ထို့ကြောင့် လျှပ်တစ်ပြတ်ပေါ်လာသောအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်သည့်အနေဖြင့် လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင်လိုက်သည် ။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ မိုးပြာရောင်နုနုလေးနှင့် လူတွေကြားထဲထင်းနေအောင် ထည်ဝါ ခန့်ညားလွန်းသော ကာရိုလ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လူအချို့ တအံ့တဩလှမ်းကြည့်ကြ၏။

“ပလိစ် ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

ယဉ်ကျေးစွာခွင့်တောင်းလိုက်သည် ။ မြန်မာစကားကောင်းကောင်းပြောတတ်သော နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ကို ဆိုင်ထဲမှ လူအချို့ အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကြရင်း

“ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ မစ္စတာ”

“အိုကေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကာရိုလ် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးဆိုင်အပြင်လမ်းမကို အသာပြန်
ချောင်းလိုက်သည်။ ။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကြီး တကားကားဖြင့် အန်ကယ်မင်းမြတ်ဘို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဖြတ်သွားသည်။ ။

“အိုကေ လုံးဝမျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ ဟား ဟား ဟား ဟား”

တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး သဘောတကျရယ်လိုက်သ
ည်။ ။ ပြီးမှ ဆိုင်ထဲတွင် သူ့ကိုငေးကြည့်နေကြသောဗမာအချို့ကို ယဉ်
ကျေးသောအပြုံးဖြင့် လက်ပြကာ ခေါင်းဆတ်ပြရင်း

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ”

အမှန်ဆို ကာရိုလ်လည်း ဗမာ့သွေးပါသည့် ဗမာတစ်ယောက်ပဲ။

ပြင်သစ်မှာ နေကြာလာ၍ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ပုံပေါက်နေပေ
မယ့် ကာရိုလ်စိတ်တွေ ကာရိုလ်ခံစားမှုကတော့ မြန်မာ့သွေးတွေဖြင့် တ
ည်ဆောက်နေဆဲပါ။

လွမ်းလိုက်ရတဲ့ မြန်မာပြည်ရယ်။

အခန်း (၃)

“ပြောရကျပ်လိုက်တာ ခါတော်ရယ်။ ဒီအိမ်မှာ ညည်းကိုထားချင်ပေမယ့် ဆယ်ပေတောင် မပြည့်တဲ့ ရှစ်ပေအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ငါတို့ မိသားစုက ရှစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး ငါ့ကလေးတွေရဲ့ ပထွေးငါ့လင်က အရက်သမား၊ ဗီလိန်ကောင်၊ ညည်းလိုလှတပတရပ်ကလေးရှိတဲ့ တူမလေးအတွက် အဒေါ်အိမ်က ဘယ်မှာ လာလုံခြုံမှုရှိမှာ လဲကွယ်၊ ဒီကြားထဲ ငါတို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေက ငတ်တစ်လှည့်ပြတ်တစ်လှည့် အပြင် ဒီရပ်ကွက်ကကျူးကျော်ရပ်ကွက်၊ ဖျက်ပစ်ရမယ်လို့ သတင်းကြားကတည်းက သက်ဆိုင်ရာကဘယ်တော့များ လာဖျက်ခိုင်းမလဲဆိုတဲ့ သောကတွေနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်ရတာတောင် မဖြောင့်ပါဘူးအေ”

တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေပါရစေဟု အကူအညီတောင်းမိသည် နှင့်မလိုက်မိအောင် ညည်းတွားပြနေသည့် အဒေါ်သောကတွေက ခါတော်မှီသောကတွေထက်ပင် ပိုများ နေသလားဟု တွေးကာ မျက်ရည်ဝေနေသောမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်အချို့စိမ့်မထွက်လာအောင် မျက်တောင်ရှည်တို့ ဖြင့်ပုတ်ခတ်သိမ်းလိုက်သည် ။

“အင်းလေ ရပါတယ် ဒေါ်လေးစိမ့်ရယ်၊ ခါတော်လည်း ဒုက္ခိအကြီးအကျယ် ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ နွယ်တစ်ပင်လို ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲလိုက်မိသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ ခုလို ဒုက္ခ

လာပေးရတာလည်း အားနာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ညည်းအဖေရော ခုလိုသူကြွေးရှင်တွေက အိမ်ကိုလာချိတ်ပိတ်ပြီးကိုယ့်သမီးပျိုလေး လမ်းပေါ်ရောက်နေတာကို နည်းနည်းလေးမှ မသိဘူးလား အံ့ပါရဲ့ ”

“ညက သူတို့ ဘာသောင်းကျန်းသွားတာ ဖေဖေပဲမှ မရှိပဲ၊ ပထမရက်ကတည်းက ခရီးထွက်မယ်ဆိုပြီး အထုပ်အတွေးနဲ့ ထွက်သွားတာ”

“တမင်သိလို့ ရှောင်ထွက်သွားတာနေမှာ ပေါ့”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ဒေါ်လေး”

ကိုယ့်အဖေကိုအပြစ်မြင်ချင်သောဒေါ်လေးစကားကို မခံချင်စိတ်ဖြင့်ငြင်းလိုက်သည်။ ။ ဟုတ်သည် ပဲထားဦး ဖေဖေကိုခါတော်အဖြစ်မတင်ချင်တော့ဘူး။ အပြစ်တင်နေလို့ ရော ဘာထူးလာမှာ မို့လို့လဲ။

“အကြွေးသိန်းရှစ်ရာကျော် တင်ရအောင်ဘာတွေများ လောက်လောက်ငငအဆင့်အတန်း မြင့်မြင့် ထားနေလို့ လဲ၊ ငါထင်ပါတယ် ဂျင်ဗိုင်းနဲ့ ဖဲဗိုင်းမှာ တင်လာတဲ့ အကြွေးနေမှာ ပေါ့၊ ဟိုက အိမ်ပဲ လာချိတ်ပိတ်သွားပြီး ကိုယ့်သမီးကိုသားမယားအဖြစ်ကျင့်မသွားတာကို ပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ဟွန်း”

အကူအညီမရဘဲ အပြစ်တင်စကားတွေကိုလာနားထောင်နေရသလို မျှော်လင့်ချက်တွေမဲ့ မှ တော့ ခါတော်မှီအဖို့ ဆက်ပြီးပေကတ်နေလို့ ဘာထူးတော့မည်လဲ။

ဒီထက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေ ထပ်မထွက်မလာခင်မှာ ပင် ခါတော်မှီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက် သည် ။

“ခါတော် သွားတော့မယ်ဒေါ်လေး”

“ဒါနဲ့ ညည်း ဘယ်မှာ နေမယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

သနားသောလေသံမဟုတ်ဘဲ အပြစ်တင်သံနှောသော အမေးကြောင့် ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြီးလိုက် သည် ။

“ဟင့်အင်း ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဒေါ်လေး၊ ခါတော် ဘယ်မှာ နေရမယ်ဆို တာ စိတ်မပူပေးလည်း ရပါတယ်”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အဲ မဟုတ်မှ လွဲရော ညည်း ရည်း စားဆီကိုသွားပြီး နေမှာ တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

အထင်သေးမှုစကားကို ခါတော်အဖို့ တုံ့ပြန်ပြောနေဖို့ မှ မလိုတော့ တာပဲ။

ကံကြမ္မာက ခါတော့်ကိုမျက်မှန်းကျိုးနေမှ တော့ သူ စီမံသလိုအလို က်သင့်ကလေးပဲ မျောလိုက်ရုံပေါ့။

*

အခန်း (၄)

“ဖြန်း ဖြန်း”

“နင် နင် ငါ့ကိုရိုက်တယ် ဟုတ်လား ခါတော်မီ”

ရိုက်ချက်ပြင်းသောအသံကြောင့် ကာရိုလ် ဘုရားစောင်းတန်းနံဘေးမှာ ထိုင်ကာ ပေါက်စီနှင့် အချို့ရည်ကို အားရပါးရထိုင်စားနေတုန်းပလုတ်ပလောင်း ဝါးရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပထမံဘိုးဘိုးအောင်၏ နတ်နန်းဘေးမှ ပန်းချုံနံဘေးတွင် မကျေမလည်နေဟန်တူသော စုံတွဲ တစ်တွဲ။ ကောင်မလေး၏ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှ မျက်ရည်တချို့။ ။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပေမယ့် ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်၍ အထူးတလည် ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ တစ်ဝက်ကျန်သေးသည့်ပေါက်စီကိုဆက်ဝါးနေလိုက်သည်။ ။

“ရိုက်တယ် နင်ငါ့ကိုအထင်သေးတာလား လင်းသန့်၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်မထိုးဘဲ လူကြီးတွေမသိအောင် တိတ်တိတ်လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား၊ အဟွန်း နင် တော်တော်လည်မှန်း ငါ့ခုမှ ပဲ သိတော့တယ်၊ ဒါလား ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ”

“မဟုတ်ဘူး လေ ခါတော်ရာ၊ ငါပြောတာကို နင် နားလည်စမ်းပါ၊ ခုချိန်မှာ ငါ့အနေနဲ့ နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ငါ့အမေ

နေမကောင်းဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုက အမှုဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ငါလက်ထပ်လိုက်ရင် ငါ့မားသားကြီးပိုပြီးစိတ်သောကရောက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလောလောဆယ် နင်လည်း ခိုးပြေးလာတဲ့ အနေနဲ့ တိတ်တိတ်ကလေးသွားနေကြမယ်၊ ငါတို့ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားရင် ငါတို့ တရားဝင်လက်ထပ်ကြမယ်”

“တော်စမ်းပါ လင်းသန့်ရယ်၊ နင့်အစီအစဉ်က နင့်အတွက်တော့ ဈေးကောင်းသလို တွက်ခြေကိုက်ချင်ကိုက်နေလိမ့်မယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို နင်းခြေပြီးမျက်ကန်းလမ်းလျှောက်သလို လျှောက်ရမယ့်အနေအထားမျိုး၊ နေရာလေးတစ်နေရာရဖို့ ငါ့ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို တိတ်တိတ်ပုန်းလက်ထပ်ပြီး ရက်ရက်ရောရော ပေးဆပ်ရမှာ လား၊ အဲဒါဆို ငါ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သွားမလဲ နင်စဉ်းစားစမ်း”

“နင်ပဲ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို၊ ချစ်ရင် ငါတို့ ခဏတော့ အနစ်နာခံကြရမှာပေါ့”

“ဘာ အနစ်နာခံမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့အနစ်နာခံရမှာ လဲ ငါလား နင်လား”

“ဒါဆို နင်ဘယ်နေရမှာ နေမလဲ၊ ခုချိန်မှာ အားကိုးစရာက ငါပဲရှိတာလေ၊ ဒါနဲ့ များ နင် ခေါင်းမာနေရသေးလား၊ သေချာစဉ်းစားပါ ခါတော်ရယ်၊ နင် ဒီည ငါ့ဘော်ဒါအိမ်မှ လိုက်အိပ်လိုက်၊ သူ့ကိုလည်း ရှောင်ပေးဖို့ ကြိုပြောထားပြီးသားမို့ နင်မျက်နှာပူ အရှက်ရစရာမလိုဘူး၊ ငါ ငါလေနှင့်ကိုချစ်တယ်၊ ငါတို့ ဒီညကိုကြည်ကြည်နူးနူးလေး ကျော်လွန်ပြီးမနက်ဖြန်ဆိုရင် နင်က ငါမိန်းမဖြစ်သွားပြီ၊ နင့်နေရေးစားရေးဘာမှ မပူရအောင် ငါထောက်ပံ့ပေးမယ်၊ အချိန် ခဏလောက်လေး

ပဲ သည်းခံပြီးစောင့်ပါ။ ငါ နင့်ကိုတရားဝင်လက်မှတ်မှာ ပါ”

“နင် နင် ပါးရိုက်ခံရတာတောင် မမှတ်သေးဘူး၊ ငါ့ကို မြူဆွယ်နေသေးလား၊ တော်ပြီ လင်းသန့်၊ ငါနဲ့ နင်နဲ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး”

ဒါဆိုနင်ဘယ်မှာ နေမလဲ၊ နင့် ဘဝလမ်းဆုံးရောက်နေတာတောင် ငါ့ကိုလမ်းခွဲရဲသလား ခါတော် ဟမ်”

“အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်၊ တကယ်တော့ နင်ကအခွင့်အရေးသမားပဲ လင်းသန့်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသားကို လူမသိသူမသိတိတ်တိတ်ကလေး စားသုံးပြီး လူပျိုဘဝကို ဟန်မပျက်ထိန်းထားချင်တဲ့ နင့်ရဲ့ မရိုးသားတဲ့ အကြံကို ငါကလိုက်လျောမယ်ထင်လား၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာ တင်အဆုံးသတ်လိုက်တော့မယ်”

ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်းနာကျင်စိတ်ကို မာနနှင့်မခံချင်စိတ်တို့ ဖြင့် လုံအောင်ဖုံးဖိကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

သူ့ကိုအားကိုးမိသွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လက်သန်းရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ။

“အွန်နီ”

“ဟင်”

“ဆောရီး ဆောရီး”

စောင်းတန်းလှေကားပေါ်မှ အဆင်း လမ်းဖြတ်တစ်နေရာမှ ထွက်လာသော ကာရိုလ်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၍ ကာရိုလ် ပျာပျာသလဲတောင်းပန်ရှာ၏။ ။

ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ်မို့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဖြစ်သော ကာရိုလ်ကိုရန်တွေ့မနေတော့ဘဲ တစ်ချက်ဘဲကြည့်ကာလှေကားအတိုင်းဆက်ဆင်းလာလိုက်သည်။ ။

ကာရိုလ်မှာ သာ မှ င်တက်အံ့သြသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာနေရမှာ တင်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့ရင်း

“မြန်မာမလေး တော်တော်လှတယ် ဝါး အဟက်”

ကာရိုလ် မျက်စိထဲမှာ ခါတော်မှီအလှက မှတ်မှတ်ထင်ထင်စွဲကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဒီလိုလှပသည့် မျက်နှာလေးအာရုံထဲ ဘယ်လွယ်လွယ်နှင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်လိမ့်မလဲ။

★